

אור הנר

עורך: נריה אטון

יום ו' ה' אלול תשפ"ג

כניסת שבת: 18:55
 יציאת שבת: 19:45
 רבינו תם: 20:34
 הזמנים לפי
 אופק באר שבע

פרשת כי תצא

דבר העורך

"לא תשיך לאחריך... לנכרי תשיך ולאחריך לא תשיך, למען יברכך ה' אלוקיך בכל משלח ידך על הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה" (כ"ג, כ' י"א)

כשגמר הקונה לשלם את כל הסכום, חשב המוכר האם לתבוע מהקונה את הקנסות על איחור התשלום כפי שנקבע מתחילה בהסכם שביניהם. מצד אחד ריחם על הקונה שבקושי גומר את החודש, והרי הקנסות הללו עולים להון רב. ומצד שני, הרי הוא עצמו הפסיד 'הפסד מרובה' כשלא היו המעות בידו והוכרח לוותר על קניית דירה אחרת שעמדה על הפרק (ובכלל, הרגיש שהקונה איחר בתשלום כי ניצל את טוב ליבו שלא דחק בו להביא את הכסף, ורצה לפצות את עצמו לפחות בחלק מהסכום).

ועל הכל, חשב המוכר, אומנם שהוסיפו בהסכם שהכל נעשה לפי כללי היתר עסקאות כדת וכדין, הרי הוא גדר לעצמו שאינו משתמש לכתחילה בהיתר עסקאות אלא כשאין לו ברירה, ובפרט שלא ברור לו שהקונה הרוויח בתקופה זו רווחים מנכסיו בסכומים אלו, ואולי עדיף לוותר על הריביות והקנסות כדי שלא להיכשל בחשש איסור ריבית.

התייעץ המוכר עם הגאון רבי פינחס שליט"א כדת מה לעשות, והרב השיב לו: "צדקו דבריך שלפי ההסכם על הקונה לפצות אותך בסכום נכבד, ובפרט שהפסדת הרבה מאיחור זה, אולם דע לך, שהמציאות מוכיחה שהמוותר מממונו כדי שלא להיכנס לחשש איסור, לא מפסיד לעולם, אדרבה כולם מרוויחים ורואים בחוש את הבטחת התורה למען יברכך ה' אלוקיך בכל משלח ידך". המוכר קיבל את הדברים, והחליט בדעתו שלא לגבות מהקונה שום סכום על האיחור, כדי שלא ליכנס לחשש איסור.

וראו איזה פלא, באותו יום כשחזר המוכר לביתו, קיבל הודעה שהקרקע שקנה בצפון הארץ לפני כעשרים שנה - וכבר התיימשק מלקבל עליה היתר בניה - הוכשרה לבנות בה בנייני מגורים, והוא קרוי לאסיפה דחופה שתקיים בעוד כמה ימים כדי לאשר את תהליך הבניה. וכך ראה מיד את ברכת ה' בנס שנעשה לו עם הקרקע, שכבר לפני הרבה שנים נתיימשק מהקרקע, ומהשמים סיבבו שבאותו יום שוויתר לקונה בגלל חשש ריבית, הוכשרה הקרקע לבניה וזכה ברווחים גבוהים מאוד. ואילו היה מבקש את הכסף מהקונה, אולי היה מצליח להוציא ממנו סכום קטן וכאן קיבל לידיו סכום גדול פי כמה וכמה, וכהבטחת התורה שיצליח בכל נכסיו.

נמצאים אנו בימי חודש אלול חודש הרחמים והסליחות, בזמן זה אנו צריכים לעשות חשבון נפש על מעשינו בשנה האחרונה ולהגיע כראוי ליום הדין הממשמש ובא, נשתדל להתחזק בכל מצווה ומצווה ונזכה לכתובה וחתימה טובה אמן, שבת שלום ומבורך.

בפרשתינו התורה מזהירה אותנו מאיסור ריבית, מלבד האיסור לתת הלוואה בריבית ליהודי אחר, קיים גם איסור לקחת הלוואה ממנו בריבית ולהכשילו.

מובא בגמרא (בבא מציעא ע"א), שחז"ל הפליגו מאד בחומרת איסור הלוואה בריבית, עד שאמרו שהמלווה בריבית הרי זה ככופר באלוקי ישראל, נכסיו מתמוטטין, לא יקום בתחיית המתים ועוד ה' ירחם. ונשאלת השאלה: מדוע החמירו חז"ל כל כך באיסור זה יותר משאר איסורים, ובפרט שמצד הסברה יש מקום לומר, שהרי הלווה נהנה בהלוואת המלווה, מדוע לא ישוב ויהנה את המלווה באיזה הנאה מועטת ביותר, על ידי שיוסיף לו קצת כסף על ההלוואה שנתן לו?

ומבאר בספר 'ברית פינחס' ראש בית ההוראה להלכות ריבית הגאון רבי פינחס וינד שליט"א: כי במצוות הלוואה רצתה התורה שיתרבה השלום בקרב בני ישראל, ותגדל האהבה והאחוונה ביניהם. ואחד האופנים להרבות השלום, הוא כשיראה את חברו בשעת צער וילוה לו ממעותיו, ויעזור לו במצוקתו. אומנם, אם בא אדם לבקש מחבירו הלוואה, והשני מבקש ממנו בתמורה חמש דולר, הרי הוא כאומר לו חמש הדולר שווים אצלי יותר ממך, כי אתה ומצבך הדחוק אינכם שווים אצלי להיות סיבה מספקת להלוות לך מעות, לעומתם חמש דולר שווים אצלי להטריח עצמי ולהלוותך, לכן החמירה התורה כל כך באיסור ריבית.

וסיפר רבי פינחס וינד מעשה נפלא שאירע לאחרונה והוא היה עד לו, בו נתקיימו דברי חז"ל שהנזהר בהלכות ריבית נכסיו מתברכים ועולים.

יהודי אחד מכר דירתו לקונה, וקבע עמו זמן גמר פירעון לאחר כמה חדשים. הכוונה הייתה שהקונה יקח משכנתה מהבנק על הדירה ובה יגמור את תשלומי הדירה. הקונה היה אברך צעיר הדחוק בפרנסתו, וכדי לחסוך את התשלום שצריך לשלם ליועץ משכנתאות, החליט להוציא את המשכנתה בעצמו בלא היועץ. אלא שלא היה לאברך כל ניסיון בדברים אלו, ולכן התאחרה מאוד קבלת ההלוואה מהבנק, ורק לאחר שמונה או תשעה חדשים הצליח לקבלה וסיים את תשלומי הדירה.

והנה, בהסכם שנחתם בחוזה שבין הקונה והמוכר נקבע, שאם הקונה יאחר את תשלומיו בכמה חדשים יתחייב בזה לשלם קנסות וריביות, וכן היה נחשב כ'הפרת חוזה' מצד הקונה, וביד המוכר לבטל את כל החוזה והקניה.

פניני הבן איש חי

לאדם. כך מסופר על אחד הפילוסופים שבחר באשה נמוכה, מתוך נימוק מקורי: "בחרתי את הרע במיעוטו" דעה מעוותת זו ניסתה להשתלט על בני אדם, בחשבם את כל מעשה לקיחת אשה "כמקח רע". לשם כך, תיקנו חכמים את חובת שמחת החתן והכלה, על ידי שמרקדים לפני הכלה ומשבחים אותה בעיני החתן. שידע כי אכן זכה להתעסק במקח טוב. ואל יחשוש בליבו שמא צודקות אותן הדעות המעוותות, וכי עליו להתעצב ביום חתונתו ושמחת ליבו. אכן משום כך, הרחיבו חכמינו בכמה מקומות אודות מעלת העניין של שמחת חתן. ובכולם אנחנו רואים כי עיקר מטרת השמחה היא לשבח את הכלה בעיני החתן, ולעורר אותו על זכייתו הגדולה במקח טוב, באשה שתהיה "עזר כנגדו".

אור החיים על הפרשה

והם עיפים, וגם כאשר לא היו יראי שמיים, מה שלא היה כן בשאר כל המלחמות שמלבד שלא היו עיפים ולא יגעים היו כולם צדיקים יראי אלהים. גם בדרך הטבע כאשר אדם הוא עייף ויגע בגופו וגם ברוחו הוא חלש כיון שאינו ירא אלהים כי אז אין לו הגנה, לא גשמית ולא רוחנית וקל יותר שיפול או במחלה גשמית או במחלה רוחנית, זהו שורש עמלק שמנצל את החולשה של חבירו כדי להכשילו ולהחטיאו. וכאשר זוכרים את עמלק נזהרים בשעת חולשה שלא ליפול ולא לחטוא. (ישובים תירוצים על אור החיים)

כי יקח "איש אשה חדשה... ושמח את אשתו אשר לקח". (כ"ד, ה) **תנו רבנן: כיצד מרקדין לפני הכלה? בית שמאי אומרים כלה, כמו שהיא, ובית הלל אומרים כלה נאה וחסודה.** אנו רואים כמה הפליגו חכמינו, וטרחו לתאר את הדברים שיש לומר בשעה שמרקדים לפני הכלה. וגם לשיטת בית שמאי שאומרים "כלה כמו שהיא", יש לפרש שהכוונה כמו שאמרו במערב - שכלה כמו שהיא מעלת חן. גם אם היא לא כל כך נאה, והוא בדרך שבת. **אך יש לדקדק, מדוע רק את הכלה צריך לשבח, למה חז"ל לא התייחסו לחתן?** והתשובה היא: בדורות הקודמים ידענו על הרבה חכמי תבל, שהרחיבו את קריאת התגר על האשה. עד שכמה פילוסופים קדמונים לא נשאו נשים. בהחלטתם כי האשה היא דבר רע

"אשר קרן בדרך ויזנב בן כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים" (כ"ה, י"ח) שואל האור החיים הקדוש: ממה הוא עייף ויגע? ותירץ האור החיים: עם ישראל היו עיפים משעבוד מצרים שעדיין היו תחת הרושם של השעבוד, ויגע בטורח של הדרך. "ולא ירא אלהים", מסביר האור החיים בגלל שלא היו ירא אלהים בא הפחד בלבבם, כפי שכתוב פחדו בציון חטאים (ישעיהו ל"ג), ואם היו צדיקים לא היו מפחדים מהמלחמה, כל זה כדי לעורר אותנו לשנוא את עמלק, שבא עליהם דרך מקרה,

פרפראות לתורה

צדקך". תפילין בראש ובזרוע, הרי שתיים: ארבע ציציות ומזוזה - הרי שבע. משמו של ר' אליעזר בן יעקב: כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו. מובטח לו שלא יחטא כדכתיב: והחוט המשולש לא במהרה ינתק".

"לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחריך..." (כ"ב, א')

כפל הלשון "השב תשיבם" מוסבר היטב על פי המעשה הידוע המסופר במסכת תענית (כה) על אחד שעבר על פתח ביתו של רבי חנינא בן - דוסא, והניח שם תרנגולים, אמר ר' חנינא לאשתו, שאל להם לאכול מביציהן, וכשגדלו ונתרבו ציערו התרנגולים את בני המקום, הלך ומכרן. וקנה בדמיהם עזים. באחד הימים עבר אותו אדם ואמר לחברו: "כאן השארתי את התרנגולות" שמע זאת ר' חנינא וביקש שיתן לו סימן מובהק, נתן לו סימן ור' חנינא נתן לו העזים.

נמצא כאן כי ההידור במצוות "השבת אבידה" מחייב לפעמים למכור את המציאה, ולקנות דבר אחר שמוציא הרבה פירות ותולדות. הווה אומר 'השב תשיבם' יתכן שתזדמן לפניך מצוות השבת אבידה, הכוללת כמה השבות. (אהבת חיים)

"גדילים תעשה לך ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה" (כ"ב, י"ב)

בפרשה זו חוזרת התורה בלשון קצרה על מצוות ציצית, פרשה זו נסמכה בחומש דברים לאיסור שעטנז (כ"ב, י"א) כדי ללמדנו שמטילים חוטי ציצית העשויים צמר בבגד של פשתן ואין חוששים לאיסור כלאים. חכמינו ז"ל אמרו במסכת נדרים (כ"ה.): "שקולה מצוות ציצית כנגד כל מצוות התורה". כיוצא בכך שנינו במסכת מנחות (מ"ג): שקולה מצווה זו כנגד כל המצוות כולן. רש"י שם מביא למאמר זה שני טעמים:

א. בפרשת ציצית. "וראתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה'". ב. "ציצית" - בגמטריא ששת מאות וחמישה קשרים ושמונה חוטים, כל אלא מצויים בארבע הכנפות. הרי תרי"ג = 613 מצוות שהוא מניין המצוות שבתורה - (מכות כ"ג):. חז"ל שיבחו הרבה את המהדרים במצוות ציצית, כך שנינו משמו של רבי שמעון בן - יוחאי: "כל הזריז במצווה זו, זוכה ומקבל פני שכינה" (מנחות מ"ג):.

שנינו בברייתא חביבין ישראל שסיבבם הקדוש ברוך במצוות, תפילין בראשיהם ותפילין בזרועותיהם, וציצית בבגדיהם, ומזוזות בפתחיהם. עליהם אמר דוד המלך בתהילים (קי"ט, קס"ד) "שבע ביום הללתך על משפטי"

ינית בת דחל
דבורה בת אביגיל
תמד בת שרה
ת.נ.צ.ב.ה

אדלט חנה
בת פריחה
טרזו (תרצה)
שמואלית בת לילי
ת.נ.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בר עיישה
ת.נ.צ.ב.ה

לאה בת סוליקה
רביבו ז"ל (ה"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

מז"ד
רבי אלעזר אבוחצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ורג'יה
רבי יודם מיכאל אברג'ל
בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

הלכות חודש אלול

דיני חודש אלול

הקם באשמורת הלילה לומר סליחות בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, יתאזר בעוז ותעצומות שלא ינום ולא יישן בקריאת שמע וברכותיה ובכל התפילה. וכל שכן שהוא מעוטר בתפילין שאסור להסיח דעתו מהן, וצריך לשמור עצמו בקדושה ובטהרה. ומי שאינו עושה כן, והוא מתנמנם בתפילתו עם התפילין, או מתנמנם בתפילה ובקריאת שמע, יוצא שכרו בהפסדו. ויותר טוב שיתפלל כראוי מאשר לומר סליחות בהשכמה בעבודת ה', לשמור העיקרים ולהוסיף בחסידות, ולא לזלזל בעיקר ולקיים התוספת.

צריך להזהר לברך ברכות השחר עם ברכות התורה, לפני הסליחות, כיון שנכללים בהם פסוקים, וכמו שכתב מרן בשלחן ערוך, שנכון לחוש שלא לומר שום פסוק אפילו דרך בקשה ותחנונים אלא עד לאחר שיברך ברכות התורה.

מנהג יפה לומר אחר תפלת שחרית מראש חודש אלול עד הושענא רבא מזמור "לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא" וכמו שדרשו "אורי" בראש השנה, "וישעי" ביום הכפורים, כי יצפנני "בסכה" רמז לסוכה.

הקמים באשמורת הבוקר לאמירת סליחות, בחודש אלול, וחלש לבם, ורוצים לטעום מיני עוגה ופירות, יש להזהר שאם עלה עמוד השחר אסור להם לטעום, מלבד כוס תה או קפה (ובזה מותר אף עם סוכר). ועל פי הזוהר הקדוש כל שישן בלילה, וניעור, אפילו קודם עמוד השחר לא

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטיין

(ב) האם מותר להניח את התפילין הללו?
 (ג) האם מטל עלי לחפש אחר בעל התפילין מדין 'השבת אבדה'?

תשובה

(א) ככל הנראה התפילין הללו גנובות, והמוציא אותן מיד הנכרי הרי הוא כ'מציל מידו', ולכן היה מותר להודי לנהג כפי שנהג. (יען גטין מ"ה, ושו"ע או"ח סי' ל"ט ס"ז).

(ב) נפסק בשו"ע (שם ס"ו): "נמצאו תפילין ביד נכרי, ואין ידוע מי פתחם - פשרים", ונתנו להניחם בברכה (כת"ס או"ח סי' ה'), לפי שאין דרך הנכרי לכתב לעצמו תפילין, על פו ודאי שמישאל הם (ט"ז). וכל זאת לאחר ששמחים הנקייאים בענייני ק"מ, ישערו שהתפילין נעשו בכשרות (פסק"ת שם אות ה').

(ג) יתכן ואין פאן יאוש מצד בעל התפילין, כי הוא מצפה שיפלו לידי יהודי, ומאחר והן משמשות, אילי יוכל הבעלים להפירן בפטעיות עיון.

ואם הנכרי המוצא ולא מצא את בעליהן, רשאי להניחן, כמבאר בשו"ע (ח"מ סי' רס"ז סעיף כ"א): "מצא תפילין, שם דמיהן (עביר בעליהן), ויניח (המוציא) את התפילין עליו מיד אם ירצה, שדבר מצוי הוא לקנות בכל שעה". דהיינו, המוצא רשאי להחזיק את התפילין לעצמו ולהניחן, ויוצא דבר ממצות תפילין (אם ירצה לקנותם לעצמו), משום שדבר מצוי בעליהן לא יקפידו, ויתרצו לקבל את דמי התפילין מהמוציא, ולרפש במקומם תפילין אחרות.

לסכום: מותר היה לסוחר היהודי להוציא את התפילין מיד הנכרי במרמה. וכעת עליו לחפש אחר בעל התפילין. ואם ירצה, רשאי להניחן בעצמו (פי נראות כפשרות), וזאת באופן שישישם את מחיר התפילין, ואת הסכום יתן לבעליהם לכשימצאם.

"השב תשיבם לאחיה" (כ"ב, א')
 מעשה שהיה בסוחר יהודי, שנסע לרגל מסחרו למדינת מקסיקו. באחד הימים, בעודו הולך בשוק, הבחין ברוכל המוכר מיני סדקית ומציאות'. היהודי העביר מבטו על סחורתו של הרוכל, ולפתע, אָחֶזָה בו תחלה, כְּשֶׁצָדָה עֵינוֹ זוג תפילין משמשות, שהניח הרוכל הנכרי למכירה... שאל הסוחר: "מהו מחירן של הקבוצות הללו?". והרוכל נקב בִּסְכּוֹם שֶׁל מֵאתִים דולר. "טוב - אמר הסוחר - תן לי למדד אותם בבקשה".

והנה, לאחר שהניח את התפילין של הדי והראש, פנה אל הנכרי: "רק רגע, היכן הקבוצה הנוספת, של יד ימין?".

הרוכל התבלבל, התבונן שוב על מרזקתו, ונסה לחפש את התפילין של ימין. משלא מצאם התנצל: "אני מצטער זה מה שיש לי".

אמר לו היהודי: "אתה בודאי מבין שמחירי 'תלבשת' חסרה, הוא פחות בהרבה... אני מוכן לשלם עשרים דולר בלבד". לאחר דין ודברים, הסכים הנכרי למחיר הנמוך, והסוחר היהודי שלם וקבל לידיו את התפילין.

בתי התפילין נפתחו, ונמצא שאכן יש בהם קלף עם פרשיות הפתובות באופן נאה והלקטן.

פעת, בא היהודי ומבקש לשאל ג' שאלות: (א) האם היה מותר לי להונות ולשקר את הנכרי על מנת להוציא ממנו את התפילין? (יען בשו"ע הרב, הלכות אונאה סי"א, שכתב: "אסור להטעות את הנכרי בין בשו"י המיך בין בשבון, וכן כל מרמה שבעולם אסורה במקח וממכר, אפילו לנכרי, כגון אם יש מום במקחו צריך להודיע ללוקח, אף על פי שהוא נכרי, שהרי זה מטעהו וגונב דעתו אם אינו מודיעו, והרי זה כגונב ממנו ממונו ואסור מן התורה").

לדפואה שלומיה

נפתלי בן נעמה
ציונה בת נעמה

לדפואה שלומיה

זורית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לדפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

לדפואה שלומיה

מדי בת רחל
חנה בת חפסה
ת.ג.צ.ב.ה

לדפואה שלומיה

אלי לוי
בר סוזן
ת.ג.צ.ב.ה

צדיקים במיתתם קדוים חיים

מכספו. מטעמי צניעות, לא העסיק בביתו משרתות מעל גיל 12 ומתחת לגיל 60 משום שלא רצה להיכשל באיסור "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". (באותה תקופה רווחה החזקת משרתות ערביות בקרב יהודי בגדאד). הרב יוסף חיים היה בקשר המוציאים לאור מספרים בהקדמה לספר ההלכה המרכזי שלו, "בן איש חי" שכאשר היה כבן שבע שנים, נפל לתוך באר עמוקה תוך כדי משחק ובנס ניצל. בהיותו בבור נדר שכיצא מהבור יקדיש את כל חייו רק ללימוד תורה. את ראשית לימודיו התחיל בתלמוד תורה אצל דודו, אחי אמו, הרב דוד חי מאיר יוסף ניסים סלמאן מעתוק. בגיל 14 למרות גילו הצעיר, התקבל לבית המדרש לרבנים. "בית זלכה" בראשותו של הרב עבדאללה סומך, והיה לתלמידו המובהק. מסופר כי אביו, הרב אליהו, התכתב בשאלות הלכה עם הרב חיים פלאג'י, רבה הראשי של האימפריה העות'מאנית. אביו ידע על גדלות בנו בתורה והתייעץ עמו באחת השאלות שש לח אליו הרב חיים פלאג'י. יוסף חיים הבן שלח תשובה מפורטת בשמו, ולאחר מספר ימים שלח גם אביו תשובה. הרב חיים פלאג'י השיב לרב אליהו שבנו הקדימו כבר והוא עתיד להיות ענק בתורה. בשנת ה'תרי"א, בגיל 17, נישא לרחל, אחות רבו עבדאללה סומך, ולהם נולדו בן ובת. התפרנס משותפות עסקית עם ארבעת אחיו. למרות שלא היה שותף פעיל בניהול הקפיד שהשותפים הפעילים ינהלו על פי ההלכה. סירב לקבל שכר כרב קהילה, ומימן את הוצאות ספריו

רבני ירושלים מתפעלים מהנער

מספרים, כי עוד בהיות הבן איש חי זיע"א בגיל ארבע - עשרה שנה, קרה שמבט עיניו נפל על מכתב שהגיע מחכמי ירושלים שפנו בשאלה בהלכה לאביו רבינו אליהו זיע"א. בזמן שעוד היה אביו מעיין בספרי הפוסקים להשיב להם על שאלתם, עבר הבן איש חי בסקירה אחת על פני השאלה וצדדיה, ומיד ישב וערך תשובה כהלכה, המנומקת בבקיאיות רבה, מספרי גדולי הפוסקים, ראשונים ואחרונים, ושלח אותה לחכמי ירושלים. כשקיבלו את המכתב בירושלים והבחינו בשם החתום בסופו, שמחו לראות שחכמת אלוקים בקרב הנער להבין בספרי הפוסקים ולהורות. כמה ימים אחר כך הגיעה לירושלים גם תשובת אביו. נענו והשיבוהו חכמי ירושלים שכבר בנו הקדימו בחכמה, ועליו נאמר: 'שמח אביך ואמך ותגיל יולדתך'. וזכו הוריו הקדושים לראותו מורה הוראות בישראל.

אי"ה ביום שלישי י"ג באלול יום הילולתו זיע"א.

סיפורי צדיקים

"השב תשיבם לאחריך" (כ"ב, א)

רבי אברהם הורביץ שליט"א שזכה ללמוד במשך שנים בחברותא עם גאון ישראל, רבי יעקב ישראל קניבסקי הסטייפלער זצ"ל, סיפר פעם מעשה שהיה לו בעת הלימוד, ומכך אפשר ללמוד על השגחה פרטית מופלאה.

באמצע הלימוד, סיפר הגאון רבי אברהם הורביץ, נקרעה פעם ציצית מהטלית של הסטייפלער ואני שהחזקתי בכיסי חוטי ציצית חדשים, למקרה שייקרעו לי החוטים, מסרתי למרן זצ"ל את החוטים והוא הוציא את החוטים הקרועים והכניס את החדשים בכנף הבגד והכול על מקומו בא בשלום. מיד לאחר אותו מעשה, חלה הסטייפלער את חוליו האחרון וממנו נפטר לבסוף לבית עולמו, ולא הספיק להשיב את החוטים. הרב הורביץ מצידו מחל כמובן על כל העניין, והוציא את הדבר מליבו לגמרי.

והנה, לאחר שעברו ימי ה'שלושים', כינס גיסי, הגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל, את המקורבים וחילק את 'רכושו' של אביו זצ"ל. לזה נתן את ה'קיטל', לאחר נתן גביע, לעצמו הותיר את הכובע וכן הלאה. ומה קיבל הגאון רבי אברהם הורביץ? את הטלית של מרן זצ"ל!

הטלית שבה התפלל, הטלית שבה השתמש לכל אלפי הסנדקאיות שקיבל, טלית שהייתה ספוגה בקדושה ובטהרה. הייתה זו אותה טלית שבה הכניס את החוטים,

והרב הורביץ ראה בכך 'השבה' כפולה ומכופלת. מן השמיים דאגו שתהיה השבה גמורה, ללא פקפוק, מצד רבן של כל בני הגולה. (עלינו לשבח)

"ביומו תתן שכרו" (כ"ד - ט"ו)

מסופר על הרב הקדוש ה"חפץ חיים" זיע"א, שפעם אחת בערב שבת קודש, סמוך לזמן הדלקת הנרות, הסתובב באחת הסמטאות בוורשה, הדבר היה לפלא. לאחר זמן נודע שאחד מפועלי הדפוס, שעבד בערב שבת בהדפסת אחד מספריו של ה"חפץ חיים", נשטמ מתחת ידו בעת תשלום השכר, וכדי לא לעבור על העשה "ביומו תתן שכרו" ועל הלאו "לא תלין פעולת שכיר", חקר החפץ חיים אצל הפועלים היכן מקום מגוריו של המדפיס, וחזר לביתו קרוב להדלקת הנרות, והכל כדי לפרוע לו את חובו. (עלון סיפורי צדיקים)

עשיית חסד להסיר מכשול

מסופר על הרב הקדוש רבי זונדל מסלנט זיע"א, כשהיה בחור ולמד בישיבת וואלוזין, היה דרכו לילך כל בוקר לשוק ומדליק שם את המקטרת שלו מהאש של הגויים. והיה הדבר לפלא בעיני חבריו, על מנהג משונה זה, עד שנודע הדבר שהרב זונדל רצה להציל את אלו שהיו מקילים לקנות פת מהגויים, ולכן הוא הולך בבוקר ובשעה שהדליק את המקטרת, היה זורק עץ קטן לתוך התנור, ועל ידי זה מותר לאכול את הפת שלהם (כמבואר בשו"ע יו"ד סי' ק"ב ס"ט). (עלון סיפורי צדיקים)

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

לכרבה זה הצלחה

מודרנו מודרני
רוזן בן מרים
וב"ב

לכרבה זה הצלחה

מרים (מידוי)
בת רות
וב"ב

לכרבה זה הצלחה

אריק ועינב דהן
יוסי וסליביה גוהרי
וב"ב